

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **D. K.**
bytem V., P.

zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2016, č. j. 417/2015-160-SPR/6,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 23.7.2015, č.j. MHMP 1318057/2015/šva, sp.zn. S-MHMP 180310/2015/šva (dále jen „rozhodnutí správního orgánu“). Rozhodnutím správního orgánu byla žalobkyni za správní delikt

podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30.12.2015 (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a současně jí byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení. Skutkovou podstatu správního deliktu měla žalobkyně naplnit tím, že jako provozovatelka vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích; konkrétně nebyla ze strany blíže nezjištěného řidiče respektována dopravní značka č. B 28 – „Zákaz zastavení“. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí správního orgánu k odvolání žalobkyně v části odůvodnění na straně 3 změněno a ve zbytku bylo potvrzeno.

2. Žalobkyně v žalobě předně uvedla, že ze strany správního orgánu nebylo postupováno podle § 125h zákona o silničním provozu, podle něhož zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla předchází vyhotovení výzvy k úhradě určené částky, na základě které má provozovatel vozidla možnost zvážit, zda správnímu orgánu sdělí totožnost řidiče vozidla, či zda uhradí určenou částku. Správní orgán ale výzvu dle § 125h zákona nevyhotovil a žalobkyni nedoručil. Žalobkyně tak byla zkrácena na svém právu zvolit, zda uhradí určenou částku, případně zda nahlásí pachatele přestupku. Žalobkyně by přitom určenou částku uhradila, čímž by byla celá věc uzavřena. Ve spise se sice nachází výzva k úhradě určené částky ze dne 12.2.2015, tato výzva ale nebyla žalobkyni nikdy doručena, ostatně ve spise není důkaz o tom, že by tato výzva doručována byla.
3. Vzápětí však žalobkyně v žalobě uvedla, že zahájení řízení předcházelo vyhotovení výzvy k úhradě určené částky, kterou správní orgán doručil žalobkyni jako provozovateli vozidla a v poučení této výzvy ji poučil, že má právo sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla (pozn. soudu - toto tvrzení nicméně žalobkyně popřela v opravené verzi žaloby, doručené soudu ve stejný den jako žaloba). Žalobkyně na tuto výzvu nijak nereagovala, tj. nesdělila správnímu orgánu totožnost řidiče, ani neuhradila určenou částku. Správní orgán následně žalobkyni doručil výzvu, kterou jí vyzval ke sdělení totožnosti pachatele přestupku. Žalobkyně v návaznosti na tuto výzvu správnímu orgánu sdělila, že vozidlo řídila „osoba blízká“. Správní orgán poté s žalobkyní zahájil řízení o správním deliktu.
4. Žalobkyně namítla, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud žalobkyně učinila neurčité vyjádření k osobě řidiče, správní orgán měl žalobkyni k podání vysvětlení vyzvat opětovně, případně v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu ji měl vyzvat k odstranění vady podání. Žalobkyně neodepřela výpověď ani nedala správnímu orgánu najevo, že nebude poskytovat další vyjádření. Správní orgán tak byl povinen pokračovat v šetření pachatele přestupku, a to i za předpokladu, že by žalobkyni opětovně předvolal k podání vysvětlení.
5. Podle žalobkyně správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla zcela automaticky bez ohledu na to, zda mohl podniknout další kroky ke zjištění totožnosti pachatele, či nikoliv. Postupoval tak v rozporu s § 125f odst. 4 silničního zákona, čímž zásadně krátil práva žalobkyně. Žalobce upozorňuje na skutečnost, že správní delikt provozovatele vozidla je pouze deliktem subsidiárním, a je tedy nezbytné prioritně zjišťovat pachatele přestupku. Teprve ve chvíli, kdy není totožnost pachatele

přestupku zjištěna, je správní orgán oprávněn zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. V daném případě správní orgán nezjistil totožnost přestupce pouze proto, že ji sám nezjišťoval.

6. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, při kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobkyně. Žalobkyně je přesvědčena, že takovým postupem byla krácena na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně má (obdobně jako obviněný z trestného činu) právo na to, aby její věc byla projednána za její přítomnosti a aby se její obhájce mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). K tomu odkázala na rozsudky krajských soudů (Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15.4.2015, č.j. 15 A 14/2015-35, Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29.4.2015, č.j. 30 A 56/2014-35) a Nejvyššího správního soudu (ze dne 7.1.2016, č.j. 9 As 139/2015-30) a povinnost konat ve věcech přestupků ústní jednání (srov. § 74 odst. 1 věta první přestupkového zákona, na které je nutno trvat i v řízení o správních deliktech).
7. Uvedené pochybení správního orgánu shledává žalobkyně zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, protože na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a může tedy vycházet toliko z prováděných důkazů. I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobkyně jako účastníka řízení. Rozhodnutí (ať již o přestupku, či o jiném správním deliktu) musí být podloženo důkazy (§ 50 odst. 1 správního řádu). Pokud rozhodnutí nebylo opřeno o žádný důkaz, pak je nezákonné. Pokud bylo rozhodnutí opřeno o důkaz provedený bez přítomnosti účastníka řízení (žalobkyně), pak byla žalobkyně krácena na svých právech, konkrétně na právu na spravedlivé řízení.
8. Správní orgány zcela jednoznačně porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobkyně. I pokud by se totiž soud neztotožnil s argumentem, že mělo být obligatorně nařízeno ústní jednání, pak tato skutečnost nic nemůže změnit na tom, že žalobkyně měla právo být vyrozuměna o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu); k tomu žalobkyně citovala z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20.7.2015, č.j. 57 A 51/2014-34, podle něhož nelze dokazování nahradit v řízení výzvou a poučením podle § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán sice vyhotovil dne 23.6.2015 vyrozumění, že žalobkyně má právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, žalobkyně ale nebyla předvolána k přítomnosti na prováděném dokazování. Správní orgán tedy nejen že nenařídil ústní jednání, neprovedl ani dokazování za osobní účasti žalobkyně. K tomu žalobkyně namítla, že ve spise absentuje jakýkoliv protokol o provedeném dokazování. Ve spise je sice písemnost ze dne 20.7.2015 „protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí“, z dané písemnosti ale nijak nevyplývá, že by bylo provedeno dokazování. Žalobkyně má za to, že správní orgán dokazování vůbec neprováděl, jednal tedy v rozporu s § 51 a násl. správního řádu.

9. Žalobkyně rovněž namítla, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Správní řád ani silniční zákon totiž nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f silničního zákona. Správní delikt musí vykazovat znaky přestupku [§ 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona], avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. K tomu žalobkyně poukázala na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou žalovaným pod č. j. 8/2013-160/OST/5: *Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení „In dubio mitius“.*
10. Žalobkyně očekávala, že řízení o správním deliktu bude zastaveno, neboť se legitimně domnívala, že odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla zanikne uplynutím jednoho roku od spáchání správního deliktu. Rozhodnutí žalovaného proto pro ni bylo překvapivé. Pokud existuje veřejně dostupná metodika žalovaného, která je stále účinná, je v rozporu s principem právní jistoty, pokud žalovaný rozhoduje v rozporu s vlastním pokynem, který je navíc pro podřízené správní orgány závazný. Žalobkyně navrhla provedení dokazování, a to čtením Metodiky k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydané žalovaným pod č. j. 8/2013-160/OST/5.
11. Ačkoliv by žalovaný podle žalobkyně mohl namítat, že rozhodnutí vyhotovil v době, kdy správní delikt ještě promlčen nebyl, žalobkyně uvedla, že k doručení rozhodnutí došlo až po uplynutí prekluzivní lhůty. Okamžik doručení je přitom zásadní, neboť okamžikem doručení nabylo napadené rozhodnutí právní moci. Napadené rozhodnutí tak nabylo právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty, a správní delikt tak byl promlčen.
12. Žalobkyně dále namítla, že jí správní orgán zabránil v právu na účinnou obhajobu, neboť jí neumožnil seznámit se s úplným spisem. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce před podáním odvolání nahlédla do spisu. Ve spise ale absentoval úřední záznam Městské policie hlavního města Prahy. Zástupce žalobkyně se tak dohodl s úřední osobou, že bude kontaktován, až bude úřední záznam do spisu doplněn a zástupce žalobkyně se opětovně seznámí s podklady. O tomto nebyl vyhotoven úřední záznam, neboť se zúčastněným jevílo jeho vyhotovení jako nadbytečné, když mělo být nahlížení do spisu opakováno. Zástupce žalobkyně před podáním žaloby opět nahlédl do spisu, přičemž úřední záznam ve spise stále absentoval. O tomto nahlédnutí do spisu byl vyhotoven protokol a zároveň byla zástupci žalobkyně pořízena kopie spisu v počtu 97 listů. Žalobkyně navrhla provést dokazování, kdy by předložila pořízenou kopii spisu v rozsahu 97 listů, a bylo by prokázáno, že úřední záznam mezi 97 listy není. Žalobkyni bylo upřeno právo na obhajobu, neboť se nemohla k úřednímu záznamu vyjádřit, přitom například datum a veškeré další okolnosti vyplývají jen z úředního záznamu. Správní orgán pak na úřední záznam odkazuje v rozhodnutí a žalobkyně neměla možnost ověřit, zda je odkaz správního orgánu na úřední záznam správný.

13. Závěrem žalobkyně namítla, že správní orgán neprokázal, že by řidič vozidla skutečně stál v působnosti dopravní značky B 28. Tato skutečnost dle rozhodnutí správního orgánu vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkaz, nadto není součástí spisu a žalobkyně se k němu nemohla vyjádřit. Správní orgán byl povinen k ústnímu jednání předvolat jako svědka strážníka Městské policie hlavního města Prahy, který úřední záznam pořídil.
14. Z fotografií z místa spáchání přestupku dle žalobkyně taktéž není zřejmé, že by byl automobil zaparkován v místě působnosti dopravní značky B 28. V levé části fotografie se na sloupu nachází nějaká dopravní značka, která je ale na fotografiích natolik tmavá, že nelze určit, jaká konkrétní dopravní značka to je. Z fotografie nelze seznat, zda jde o dopravní značku „zákaz stání“, „zákaz zastavení“, „zákaz vjezdu traktorům či koním“ nebo o dopravní značku úplně jinou. Ve spise tak absentuje jakýkoliv důkaz o tom, že by byly porušeny povinnosti řidiče nebo pravidla provozu na pozemních komunikacích, což je však obligatorním znakem správního deliktu provozovatele vozidla. Správní orgány neprokázaly, že by byla naplněna skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25.2.2016, č.j. 30 A 80/2015–43, podle něhož nelze-li z fotografie seznat, že se skutečně jedná o protiprávní jednání řidiče, nelze tento důkaz použít k vyslovení viny.
15. Žalobkyně zároveň namítla, že nikde ve spise není podloženo, jakým způsobem správní orgán dospěl k přesvědčení, že se přestupek stal skutečně 27.1.2015. Ve spise absentuje úřední záznam, ze kterého by bylo možné určit, kdy se přestupek asi mohl stát. Stejně tak fotografie nejsou opatřeny datem pořízení a lze se tak legitimně domnívat, že si správní orgán datum spáchání přestupku jednoduše vymyslel.
16. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni dne 3.4.2015 jakožto provozovatele vozidla podle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, aby ve lhůtě 5 dnů podala vysvětlení k nerespektování zákazu zastavení jí provozovaným vozidlem. Protože žalobkyně nepodala žádné vysvětlení, po marném uplynutí lhůty správní orgán prvního stupně podle § 66 odst. 3 zákona o přestupcích věc odložil, neboť nebylo možné zjistit řidiče motorového vozidla, a následně vydal příkaz o uložení pokuty ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
17. Ačkoli žalobkyně věděla o prošetřování přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu a následně o řízení ve věci správního deliktu, úmyslně rezignovala na svou obranu a neuvedla žádné nové skutečnosti a návrhy, kterými by se zprostila své odpovědnosti. V souvislosti s námitkou žalobkyně týkající se zániku odpovědnosti za správní delikt žalovaný poukázal na to, že zánik odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu je upraven v § 125c odst. 8 a 5 téhož zákona. I přes skutečnosti uvedené v předmětné metodice žalovaného nelze postupovat analogicky podle zákona o přestupcích. V době, kdy nebyla stanovena promlčecí lhůta za správní delikt provozovatele podle § 125f zákona o silničním provozu, musela být doba pro zánik odpovědnosti vykládána analogicky podle § 125f zákona o silničním provozu.

18. Žalovaný neměl důvod pochybovat o vlastnictví vozidla. Žalobkyně v průběhu řízení nekomunikovala, a proto bylo rozhodnuto o správním deliktu žalobkyně. Ačkoli žalobkyně řádně nespécifikovala své odvolání, žalovaný postupoval podle § 89 odst. 2 správního řádu.
19. Ze správního spisu vyplynuly následující, pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:
20. Dne 12.2.2015 byla žalobkyni odeslána výzva sp. zn. S-MHMP 18310/2015, č.j. 220978/2015, ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k uhrazení peněžitě částky ve výši 600 Kč. Žalobkyně byla ve výzvě poučena o tom, že pokud nejpozději 15. den ode dne doručení výzvy neuhradí stanovenou částku nebo nesdělí správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bude správní orgán pokračovat v šetření přestupku, resp. zahájí řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
21. Výzvou správního orgánu ze dne 3.4.2015 byla žalobkyně vyzvána k podání vysvětlení k tomuto skutkovému zjištění: Dne 27.1.2015 kolem 13,14 hodin v Praze 2, ul. Jugoslávská č. 20, při užití mot. vozidla tov. zn. Suzuki, registrační značky x na pozemní komunikaci nebyly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když dosud nezjištěný řidič v rozporu s ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu s vozidlem zastavil a stál v rozporu s místní úpravou, protože nerespektoval dopravní značku č. B28 Zákaz zastavení.“
22. Dne 16.4.2015 bylo správnímu orgánu doručeno sdělení žalobkyně, že dne 27.1.2015 kolem 13,14 hodin vozidlo řídila osoba blízká.
23. Ze záznamu o odložení věci ze dne 22.4.2015 vyplývá, že podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, byl přestupek ze dne 27.1.2015 ke dni 22.4.2015 odložen, neboť správní orgán nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
24. Dne 22.4.2015 byl vydán příkaz o uložení pokuty, jímž bylo rozhodnuto, že žalobkyně se jako provozovatelka vozidla dopustila spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením § 10 odst. 3 uvedeného zákona, za což jí byla podle § 125f odst. 3 za použití § 125c odst. 4 téhož zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.
25. Žalobkyně proti příkazu o uložení pokuty podala dne 12.5.2015 odpor, a žalovaný tedy pokračoval v řízení o správním deliktu podle § 125 odst. 1 zákona o silničním provozu. Následně byla žalobkyně vyrozuměním ze dne 22.5.2015 vyrozuměna o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí ve věci správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, čehož ve stanoveném termínu nevyužila. Dne 23.6.2015 byl vyrozuměn domnělý zástupce žalobkyně (p. J.) o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí. Na tyto výzvy žalobkyně ani její zástupce nijak nereagovali.

26. Následně bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu, proti němuž podal blanketní odvolání zmocněnec žalobkyně (aniž by však své zmocnění doložil). Poté, co byl spisový materiál předložen žalovanému k rozhodnutí o odvolání, byl tento spisový materiál po zběžném přezkoumání vrácen zpět správnímu orgánu za účelem vyzvání žalobkyně k doplnění řádné plné moci zmocněnci, načež byla vada spočívající v nedoložení plné moci ze strany žalobkyně zhojena. Dne 17.12.2015 byla žalobkyně žalovaným vyzvána k odstranění nedostatků podání, resp. k doplnění odvolání proti rozhodnutí správního orgánu, na což však žalobkyně, resp. její zmocněnec, nijak nereagoval. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí.
27. K ústnímu jednání soudu konanému dne 11.6.2019 se dostavil pouze zástupce žalovaného, který zopakoval argumentaci obsaženou ve vyjádření k žalobě a k návrhům žalobkyně na provedení dokazování (metodikou žalovaného č. j. 8/2013-160/OST/5 a správním spisem) uvedl, že je považuje za nadbytečné. Soud tyto návrhy žalobkyně na doplnění dokazování zamítl s odůvodněním, že správním spisem se ve správním soudnictví nedokazuje, neboť soud je ze zákona povinen ze spisového materiálu při posouzení věci vycházet. Dokazování metodikou žalovaného, která měla prokazovat zánik odpovědnosti žalobkyně za spáchání správního deliktu, pak považoval soud za irrelevantní z toho důvodu, že tato otázka je primárně řešena právní úpravou obsaženou v zákoně.
28. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
29. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
30. Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu *právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
31. Podle § 125 odst. 3 zákona o silničním provozu *se za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
32. Podle § 125 odst. 4 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*

33. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.*
34. Podle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu *musí výzva podle odstavce 1 obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7.*
35. Podle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu *je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.*
36. Podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu *neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.*
37. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, protože žalobkyni nedoručil výzvu k úhradě určené částky, a žalobkyně tak byla zkrácena na svém právu zvolit, zda uhradí určenou částku, případně zda nahlásí pachatele přestupku. Obecně lze uvést, že pokud by takto skutečně správní orgán prvního stupně postupoval a žalobkyni výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu nezaslal (byť tak při naplnění podmínek uvedených v § 125h odst. 1 učinit měl), jednalo by se o vadu s dopady do zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť by žalobkyně byla zkrácena na svém zákonem stanoveném procesním právu zvolit úhradu určené částky (a vyhnout se tak objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt) před jiným procesním řešením (sdělení údajů o totožnosti řidiče umožňujících vedení přestupkového řízení s tímto řidičem, případně následné vedení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla).
38. K takovému pochybení v postupu správního orgánu prvního stupně však nedošlo. Jakkoli je nutno žalobkyni přisvědčit, že ve správním spise není založeno potvrzení o tom, že předmětná výzva byla žalobkyni skutečně doručena, samotná výzva ze dne 12.2.2015 se všemi zákonnými náležitostmi ve spise založena je. Ve spise je dále založen výpis z informačního systému žalovaného, v němž je zaznamenáno, že předmětná výzva ze dne 12.2.2015 byla žalobkyni doručena na adresu B. X, P., a to dne 27.2.2015.
39. Námitku nedoručení výzvy podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu žalobkyně poprvé uplatnila až v žalobě, stejně jako všechny ostatní žalobní námitky. Při jejich posouzení tak soud vyšel ze závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2017, č.j. 10 As 24/2015-71, v němž byla řešena otázka přípustnosti námitek zpochybňujících zjištěný skutkový a právní stav, které byly ze strany žalobce poprvé

uplatněny až v žalobě. Rozšířený senát zde dospěl k závěru, že takové námitky nemůže správní soud bez dalšího odmítnout jako opožděné nebo účelové, nýbrž je povinen se jimi v mezích žalobních bodů zabývat a případně může taková žalobní tvrzení po řádném odůvodnění shledat irelevantními nebo nevěrohodnými.

40. V intencích uvedených závěrů rozšířeného senátu NSS dospěl soud k závěru, že tvrzení žalobkyně o nedoručení výzvy podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu je nevěrohodné. Jak ostatně sama žalobkyně (poněkud protichůdně) v žalobě (bod 6.) uvedla, *„zahájení řízení předcházelo vyhotovení výzvy k úhradě určené částky, kterou správní orgán doručil žalobkyni jako provozovateli vozidla a v poučení této výzvy ji poučil, že má právo sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla. Žalobkyně na tuto výzvu nijak nereagovala, tj. nesdělila správnímu orgánu totožnost řidiče, ani neuhradila určenou částku.“* Jakkoli není výpis z informačního systému žalovaného přímým důkazem o doručení předmětné výzvy žalobkyni, soud jej vyhodnotil jako stěžejní indicii k přijetí závěru, že k doručení výzvy došlo, což ostatně žalobkyně sama v žalobě potvrdila, byť toto tvrzení z opravené verze žaloby vypustila (i tuto „opravu“ žaloby soud hodnotí rovněž jako okolnost dokládající nevěrohodnost tvrzení žalobkyně o nedoručení výzvy). Tato žalobní námitka tedy není důvodná. Protože k doručení výzvy podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu žalobkyni došlo a žalobkyně předepsanou částku (600 Kč) neuhradila, správní orgán mohl postupovat v šetření přestupku.
41. Druhá žalobní námitka směřovala proti postupu správního orgánu při zjišťování pachatele přestupku, resp. absenci tohoto postupu. Z § 125 odst. 4 zákona o silničním provozu vyplývá, že *„učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku“* je jednou z podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla; zároveň však platí, že podle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu *„provozovatel vozidla a osoba, které provozovatel svěřil vozidlo, ... jsou povinni na výzvu policie, krajského úřadu nebo obecního úřadu obce s rozšířenou působností sdělit skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého z porušení ustanovení tohoto zákona; tímto ustanovením není dotčeno ustanovení zvláštního právního předpisu upravující právo odeprít výpověď nebo podání vysvětlení“*.
42. Nejvyšší správní soud se již touto otázkou, tj. činností správního orgánu ke zjištění pachatele přestupku podle § 125 odst. 4 zákona o silničním provozu, ve své rozhodovací činnosti několikrát zabýval. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46 (bod 18) uvedl: *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepré podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či*

zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“ (stejně též rozsudky NSS ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29, a řadě dalších).

43. Nečinnost provozovatele vozidla a současná neexistence dalších indicií, jež by vedly k identifikaci takového řidiče, však bude mít za následek zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. V takové situaci po správních orgánech nelze požadovat, aby po případném řidiči vozidla samy pátraly, neboť takový postup by byl již nad rámec nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Jak uzavřel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.5.2017, č.j. 3 As 114/2016-46, nedojde-li k identifikaci řidiče sdělením provozovatele vozidla, *„je zcela v pořádku, přistoupí-li správní orgán bez dalšího k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.“* K tomu lze dodat, že informaci provozovatele vozidla, že v uvedenou dobu vozidlo řídila „osoba blízká“ (tuto informaci žalobkyně správnímu orgánu prvního stupně sdělila doručením vyplněného formuláře dne 16.4.2015), nelze považovat za indicii, na jejímž základě by měl správní orgán činit nějaké další kroky ke zjištění osoby řidiče. Tímto sdělením totiž nedošlo k žádné identifikaci řidiče či ke sdělení konkrétních indicií, které by k jeho identifikaci vedly.
44. Nutno uvést, že účelem právní úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou tohoto zákona č. 297/2011 Sb., evidentně bylo (jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č.j. 3 As 7/2014 – 21) *„postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích.“* Přičemž *„je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“.* Smyslem uzákonění správního deliktu provozovatele vozidla bylo tedy postihnout taková deliktní jednání, u nichž bylo z povahy věci obtížné až nemožné bez spolupráce provozovatele vozidla identifikovat konkrétního pachatele přestupku, pokud typicky provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2015, č. j. 8 As 110/2015-46).
45. K tomu lze dále dodat, že v nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, kterým nebylo vyhověno návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, resp. návrhu na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona, je mj. konstatováno: *„Zásada presumpce neviny podle čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nebrání objektivní odpovědnosti za správní delikt. Jde o procesní zásadu vztahující se k trestnímu řízení, respektive k řízení o trestním obvinění, z níž samotné však neplynou omezení pro stanovení skutkových podstat trestných činů či správních deliktů. Takováto omezení lze naopak – v závislosti na povaze deliktu i právních následcích, které jsou spojeny s jeho spácháním – dovozovat z jiných ústavně zaručených základních práv a svobod. Právě takto dotčená základní práva, a nikoliv zásada presumpce neviny, jsou rozhodujícím kritériem přípustnosti objektivní odpovědnosti za správní delikt. (...) Samotná možnost provozovatele vozidla vyhnout se stíhání pro správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu označením řidiče vozidla, která je důsledkem subsidiarity tohoto správního deliktu k přestupku řidiče, ještě nezakládá právní či faktickou překážku uplatnění práva odepřít výpověď pro nebezpečí trestního stíhání jeho nebo jeho osoby blízké podle čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Každý z těchto správních deliktů sleduje jiný účel. Zatímco subjektivní odpovědnost řidiče za přestupek je následkem jeho protiprávního jednání, objektivní*

odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt je výrazem jeho širší odpovědnosti jako vlastníka vozidla, respektive osoby, která vozidlo se souhlasem jeho vlastníka provozuje. Zákon může stanovit provozovateli vozidla povinnosti k zajištění účinné regulace silničního provozu, kterou si vyžaduje masivní využívání motorových vozidel, s nímž jsou přirozeně spojena některá nebezpečí pro životy, zdraví a majetek lidí. Každý, kdo se rozhodne opatřit si vozidlo, si musí být těchto povinností vědom.“

46. Na související námitku žalobkyně, že měla být předvolána k podání vysvětlení, lze rovněž nalézt odpověď v argumentaci naposled citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu: *„Stejně tak nelze ustanovení § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu, zakotvující povinnost sdělit údaje nezbytné k identifikaci řidiče na základě výzvy správního orgánu, ani na základě poznámky pod čarou, směřující k ustanovení § 60 přestupkového zákona, které upravuje podávání vysvětlení, chápat tak, že správní orgán je povinen v souvislosti se zjišťováním totožnosti řidiče předvolávat provozovatele vozidla k podání vysvětlení na služebnu policie či do prostor správního orgánu, a to pod sankcí uložení pořádkové pokuty v případě nedostavení se. Takový výklad by totiž odporoval koncepci právní úpravy, která ponechává na vůli provozovatele vozidla, zda osobu řidiče pomůže identifikovat, či nikoliv, když v ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu stanoví, že provozovatel vozidla, neuhradí-li určenou peněžní částku, může (nikoliv musí) v 15denní lhůtě písemně správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Byť tedy správní orgán má právo vyzvat provozovatele vozidla k podání vysvětlení a při té příležitosti se jej dotázat na identitu řidiče vozidla, ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu nepředpokládá jeho využití v případech, kdy lze objektivně zjištěné porušení pravidel silničního provozu postihovat cestou objektivní odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla. V takovém případě zákon v ustanovení § 125h odst. 6 naopak vyžaduje pouze to, že bude provozovateli vozidla zaslána výzva k uhrazení určené částky, jejíž součástí je prosté poučení o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje nezbytné k identifikaci řidiče. Pokud takové písemné sdělení bude provozovatelem zasláno, má s ním správní orgán nakládat jako se záznamem o podaném vysvětlení ve smyslu § 60 přestupkového zákona. Samostatná výzva k podání vysvětlení, využívající povinnosti stanovené v § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu, tak přichází do úvahy primárně v případech způsobení dopravní nehody, přestupků, za něž nelze uložit blokovou pokutu, či přestupků nezachycených automatizovaným systémem ani nespočítavajících v nedovoleném zastavení či stání vozidla, u nichž není identita řidiče známá, protože například uprchl dříve, než mohl být ztotožněn, apod.; v případech řešitelných uložením sankce za správní delikt provozovatele vozidla však rozhodně povinnost vyzvat provozovatele vozidla k podání vysvětlení správní orgán nemá. (stejný závěr viz rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53).*
47. Jak vyplynulo ze spisového materiálu, žalobkyni byla dne 9.4.2015 doručena výzva ze dne 3.4.2015, aby jako provozovatel vozidla podala ve lhůtě 5 dnů nezbytné vysvětlení. Ve výzvě byla žalobkyně seznámena se skutkovými zjištěními a byla vyzvána, aby sdělila údaje potřebné k určení totožnosti řidiče, k čemuž jí byly nabídnuty různé možnosti komunikace a potřebné kontaktní údaje. Součástí výzvy byl formulář, který žalobkyně mohla vyplnit a zaslat zpět správnímu orgánu, jakož i podrobné poučení. Žalobkyně však na tuto výzvu reagovala sdělením, že v uvedený den a čas vozidlo řídila osoba blízká. Za této situace, kdy správní orgán neměl jiné indicie o totožnosti pachatele přestupku a byla mu známa jen osoba provozovatele vozidla (žalobkyně), byl zcela v souladu se zákonem a

výše citovanou judikaturou postup správního orgánu prvního stupně, který odložil věc přestupku a poté, co žalobkyně podala odpor proti příkazu o uložení pokuty, zahájil s žalobkyní řízení o správním deliktu.

48. Žalobkyně dále namítla, že ve věci neproběhlo ústní jednání, čímž byla zkrácena na svých procesních právech. Rovněž při posouzení této námitky lze vyjít z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž jednání v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla není třeba nařizovat, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení (srov. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č.j. 8 As 110/2015–46; ze dne 16. 3. 2016, č.j. 1 As 166/2015–29; ze dne 16. 3. 2016, č.j. 1 As 277/2015–33). Namítala-li žalobkyně porušení čl. 6 Úmluvy, lze citovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2017, č.j. 3 As 114/2016-46, že „*pro naplnění požadavků kladených na smluvní státy čl. 6 Úmluvy postačuje, když je ústní jednání provedeno (resp. umožněno) ve fázi soudního přezkumu (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Je to především nezávislý a nestranný soud, u něhož je nutné, aby měl obviněný možnost se bezprostředně seznámit se svou kauzou a prezentovat před ním osobně svou obranu. K závěru, že záruky podle čl. 6 Úmluvy se vztahují primárně na fázi soudního přezkumu správních rozhodnutí, dospěl již dříve Ústavní soud [nález sp. zn. Pl. ÚS 28/98 ze dne 23. 11. 1999 (N 161/16 SbNU 185; 2/2000 Sb.)].*“
49. V posuzované věci je skutkový stav jednoduchý, a proto ústní jednání nebylo ve věci žalobkyně nezbytné. Jednalo se o porušení zákazu zastavení, přičemž bylo rozhodováno na základě oznámení o přestupku, fotodokumentace, z níž je zjevné, že vozidlo provozované žalobkyní stojí v místě, kde je zastavení zakázáno příslušnou dopravní značkou (č. B28 „Zákaz zastavení“) a výpisu z registru vozidel. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12.4.2017, č.j. 1 As 337/2016-45, „*při posuzování nezbytnosti konání jednání je důležité, že o zjištění protiprávního jednání byl stěžovatel mnohokrát vyrozuměn, a měl tak možnost námitky uplatnit.*“ V posuzované věci tuto možnost žalobkyně měla několikrát - nejprve ve výzvě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, dále po vydání příkazu, který žalobkyně napadla blanketním odporem, a následně byla žalobkyni opakovaně poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, jejichž výčet byl součástí vyrozumění. Žádnou z těchto možností však žalobkyně ani její zástupce nevyužili a ve věci nijak nereagovali.
50. Městský soud v Praze má za to, že za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobkyně nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem žalobkyně či zasahujících policistů (srov. totožné posouzení obdobné situace v rozsudcích Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2015–46, č. j. 1 As 277/2015–33 či č.j. 1 As 337/2016-45). Žalobkyně měla dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnila. Správní orgán proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.
51. Pokud žalobkyně poukazovala na judikaturu správních soudů, ta není (s výjimkou zmiňovaných rozsudků krajských soudů) v rozporu s výše uvedeným závěrem, že konání ústního jednání nebylo nezbytnou součástí řízení o správním deliktu. Je jistě správným procesním postupem, aby byli účastníci řízení informováni o tom, že bude prováděno

dokazování mimo ústní jednání, resp. o takovém dokazování vyhotovit protokol. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Mezi tyto vady spadá i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol (viz např. rozsudek ze dne 29.6.2016, č.j. 2 As 33/2016-53). „*Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení.*“ Od těchto závěrů nemá Městský soud v Praze důvod se odchýlit, všechny listiny, z nichž správní orgán vycházel, byly po celou dobu řízení součástí spisu a žalobkyně byla obeznámena s možností se s nimi seznámit, případně je konfrontovat, což však neučinila a zůstala pasivní. Ani námitka zpochybňující absenci protokolu o provedení dokazování mimo ústní jednání, resp. formální nevyrozumění žalobkyně účastnit se tohoto dokazování tedy není důvodná, protože žalobkyně se mohla se všemi důkazy listinného charakteru seznámit).

52. Žalobkyně rovněž namítla promlčení správního deliktu. Při posouzení této námítky vyšel soud z ust. § 125e zákona o silničním provozu, podle jehož odst. 5 *se na odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f obdobně vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby*. Podle odst. 3 *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán*. Soud nemá pochyby o tom, že na promlčení odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se aplikuje citované ust. § 125e odst. 3 stejného zákona, nikoliv zákon o přestupcích, jak žalobkyně naznačovala.
53. Ze spisového materiálu vyplynulo, že dne 27.1.2015 byl spáchán správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a řízení o tomto deliktu bylo s žalobkyní coby provozovatelkou vozidla zahájeno dne 5.6.2015. Z uvedené časové souslednosti je zjevné, že k zániku odpovědnosti za spáchání správního deliktu nedošlo, neboť o něm bylo zahájeno řízení ze strany příslušného správního orgánu po uplynutí přibližně čtyř měsíců od jeho spáchání, tedy v zákonem stanoveném časovém limitu. K argumentaci účastníků řízení pak soud dodává, že aplikované ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu je nutno vykládat (ústavně konformně) tak, že *„odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději po uplynutí 4 let, kdy byl delikt spáchán. Uplynutím 4 let provždy zaniká možnost správního orgánu uložit pachateli trest“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2017, č.j. 1 As 337/2016-45). Z výše uvedeného vyplývá, že k zahájení řízení o správním deliktu a rovněž k meritornímu ukončení tohoto řízení vydáním napadeného rozhodnutí došlo v zákonem stanovených lhůtách. Námitka žalobkyně o promlčení (prekluzi) její odpovědnosti za spáchání správního deliktu proto rovněž není důvodná.
54. Žalobkyně dále namítla, že jí nebylo umožněno seznámit se s úplným spisem, neboť při nahlížení do spisu před podáním odvolání v něm chyběl úřední záznam od Městské policie hlavního města Prahy. K tomu soud uvádí, že součástí spisu mělo být dle sběrného archu správního spisu, který soud obdržel, iniciační oznámení policie o přestupku, na listu 1 je však založena pouze výzva žalobkyni podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu a již výše zmiňovaný výpis z informačního systému žalovaného. Je jistě pochybením, že toto

oznámení (záznam policie) ve spisu založeno není, nicméně veškerá skutková zjištění z tohoto oznámení vyplývající (čas, místo a povaha pochybení) byla žalobkyni sdělena jak ve výzvě, tak v navazujících podáních, jež byly následně žalobkyni zaslány. Pokud žalobkyně poukazuje na to, že se nemohla k úřednímu záznamu (oznámení) vyjádřit, soud považuje za podstatné, že skutečnosti vyplývající z tohoto oznámení, tj. stěžejní skutková zjištění o čase, místě a povaze porušení právních předpisů (nerespektování zákazu zastavení) žalobkyně nerozporuje a nikdy je nerozporovala. Ostatně z ručně vyplněného a podepsaného formuláře, v němž žalobkyně označila za řidiče vozidla v uvedený den a čas „osobu blízkou“, lze rovněž dovodit, že s konkrétním datem a časem přestupku byla žalobkyně srozuměna. Nadto je nutno uvést, že oznámení policie není jediným důkazním prostředkem o tom, co a kdy se přesně stalo. Skutečnost, že vozidlo provozované žalobkyní stojí v místě, kde to příslušná dopravní značka zakazuje, je dostatečně zřejmé z fotografií, jež jsou součástí správního spisu. Formální absenci oznámení policie ve spisovém materiálu proto soud nepovažuje za vadu, jež by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o správním deliktu či napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku skutkových zjištění.

55. Pokud dále žalobkyně poukázala na to, že nebylo prokázáno, že by řidič vozidla skutečně stál v působnosti dopravní značky B 28, tento závěr fotografie založené ve spisovém materiálu nepodporují. Z fotografií z místa spáchání přestupku má soud za prokázané, že vozidlo provozované žalobkyní bylo umístěno za značkou „Zákaz zastavení“. Fotografie je sice tmavší, nicméně předmětná značka je z ní jasně seznatelná, přičemž se jedná o stěžejní důkaz porušení povinnosti řidiče předmětného vozidla. Tato námitka žalobkyně tedy rovněž důvodná není, stejně jako až v žalobě poprvé vznesená námitka, že si správní orgán datum spáchání přestupku vymyslel. Soudu není zřejmé, proč by to měl správní orgán dělat, a tuto námitku s přihlédnutím ke všem okolnostem věci považuje za ryze účelovou.
56. Protože soud nepřisvědčil žádné ze žalobních námitek, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
57. O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť ve věci měl úspěch žalovaný, jemuž však v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. června 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu